

Mica – Capitolul VI

Cartea Mica nu se încheie în cap.5. Profetia continuă. Mesajul cărții nu este complet. Ce vor aduce nou ultimele două capitole? Cum vor completa mesajul cărții? În primele trei capitole Domnul condamnă și anunță judecata poporului Său, o judecată a lui Israel și a Samariei, o judecată a lui Iuda și a Ierusalimului. Judecata culminează cu distrugerea Ierusalimului, cel care este fărădelegea întregului popor. În acest context al pustiirii Ierusalimului următoarele capitole anunță împărăția de pace pe care o va aduce Mesia. Primele 3 capitole pregătesc de fapt fundalul istoric pentru profețiile mesianice din cap.4 și 5. Acestea reprezintă inima cărții. În centrul acestor profeții apare Mesia. Marele element de noutate al profețiilor mesianice este legat de nașterea sau nașterile lui Mesia. Mesia are mai multe nașteri. Are o naștere înainte de creație. Apoi o ieșire în istorie din Betleem și nu din Ierusalim. Iată de ce primele trei capitole insistă pe păcatul și pustiirea Ierusalimului. Doar în acest context nașterea lui Mesia la Betleem și nu la Ierusalim capătă sens teologic. Dar există și o naștere pe care o face Sionul care are ca rod apariția în glorie a lui Mesia. Dar între nașterea din Betleem și cea de la Sion apare o perioadă de timp în care Mesia va abandona pe ai Săi. Sunt mari noutăți aduse revelației veterotestamentare, sunt informații și perspective noi, pe care gigantul Isaia nu le abordează în acest mod. Deci Mica, după cap.4-5 și-a câștigat deja un rol special în canonul veterotestamentar. Totuși cartea nu se încheie. Mai urmează două capitole pe care le vom studia cu mare atenție. Isaia, contemporan cu Mica, acordă și el atenție nașterii lui Mesia (vezi Isaia 7-9a). El ne descoperă că Mesia se va naște din fecioară. Mica ne indică locul nașterii.

În cap.6 profetul revine la prezentul tragic al lui Israel, la problema păcatului lui Israel. Profetul pare să atragă atenția că promisiunea de mai sus ține de VIITOR și nu este un CEC în alb. Promisiunea e măreață și e făcută lui Israel. Dar nu este ca o răsplată pentru Israel, nu este ca o confirmare că sunt pe drumul cel bun. Israel are mereu tendința să ia aceste profeții ca un CEC în alb sau ca pe o confirmare. De aceea toți profeții au grijă să sublinieze că promisiunile nu se vor împlini până se va soluționa problema păcatului și că vor beneficia de acestea doar cei care se vor întoarce de la păcatele lor. Astfel s-ar justifica de ce Mica reia în cap.6 problema vinovăției lui Israel. Totuși ce are nou această abordare? Observăm că este o abordare mai generală. Se vorbește doar la modul general de poporul lui Dumnezeu. Nu se mai face distincție între Regatul de Nord și cel de Sud, și foarte important, nu

mai este menționată nici Samaria, și nici Ierusalimul. Apoi întreg capitolul 6 este construit pe imaginea unui proces juridic. Ideea procesului, a invocării martorilor apare și la începutul cărții. Acum este dezvoltată în acest capitol. Mai observăm de asemenea multe referiri la istoria lui Israel: ieșirea din Egipt, Balaam, Sitim, Ghilgal, Omri, Ahab... deci sunt multe nuanțe noi în acest capitol care merită explorate.

Deci avem scena unei judecăți publice. Dumnezeu vrea să se judece cu poporul Său. Domnul are o pricină. Vrea să fie ascultat. Vrea să i se dea dreptate. Vrea să primească validare din partea unor martori din afară, a unor persoane să spunem neutre, care nu fac parte din conflictul dintre El și soția Sa. Acești jurați sunt munții și dealurile. Nu mai apar menționate popoarele (vezi Mica 1:2). Creația e pe post de martor și de jurat în acest proces public între Yahwe și poporul Său. Yahwe nu vrea să-și impună punctul de vedere. El vrea o judecată dreaptă. El Se lasă pe Sine judecat de rațiunea umană și de propria creație. În v.1 El cheamă pe poporul Său ca să se apere înaintea martorilor și a juraților, înaintea munților și dealurilor. Sensul este de *judecă-te cu Mine* sau *apără-te față de Mine*. Dumnezeu nu pronește de la premisa că El are dreptate. El Se lasă judecat. El cere lui Israel să se apere, să-i arate unde a greșit, cu ce a greșit ca Soț, ca Dumnezeu. O abordare similară am găsit-o în Ieremia cap.2-3. Este ca și cum Dumnezeu ar spune: *Poate am greșit cu ceva. Poate Israel a fost îndreptățit să Mă părăsească. Poate Eu nu am făcut tot ce trebuia, poate nu mi-am ținut promisiunile față de Israel, poate am avut așteptări absurde de la el, poate este un temei în pricina lui*. Dumnezeu efectiv pare să nu înțeleagă de ce Israel i-a fost neascultător:

- *Poporul Meu, ce ți-am făcut și cu ce te-am ostenit? Răspunde-Mi!*

Yahwe nu este ca idolii neamurilor. El este interesat de relația cu Israel, de dialogul cu Israel. El nu aduce pedeapsa pur și simplu. El cere clarificări, lămuriri de la poporul Său. El vrea să înțeleagă de ce poporul Său L-a urât, L-a înșelat, L-a părăsit. Dorește ca poporul Său să se apere înaintea Sa. Și dacă poporul Său îi va aduce argumente temeinice că Dumnezeu a fost un Dumnezeu rău care l-a ostenit, și care i-a greșit, Domnul este gata să-și reconsidere poziția față de poporul Său. Domnul reia istoria relației Sale cu poporul Său și o reanalizează să vadă cu ce L-a ostenit pe Israel, cu ce i-a greșit lui Israel. Dar Israel nu are ce să răspundă, căci tot trecutul relației lui Yahwe cu Israel pune în lumină bunătățile cu care Domnul a copleșit pe Israel. Domnul alocă doar două versete pentru a reaminti poporului Său

de prima fază a relației lor. Din multele binecuvântări cu care i-a copleșit, Domnul invocă doar:

- Marea eliberare din Egipt.
- Călăuzirea poporului prin Moise, Aaron și Maria.
- Blestemul lui Balaam schimbat în binecuvântare.
- Drumul de la Sitim până la Ghilgal.

Eliberarea din Egipt

Israel era în grea robie în Egipt. Israel slujea idolilor Egiptului și a uitat pe Dumnezeu părinților Săi. Ei au nesocotit pe Moise și chemarea Domnului de a renunța la idoli Egiptului. Robia a ajuns foarte aspră. În acest context poporul a strigat către Domnul. Deci poporul L-a chemat pe Domnul să-i izbăvească. Domnul a răspuns cererii lor. L-a trimis pe Moise. I-a izbăvit prin mari urgii prin care le-a și dovedit minciuna idolatriei din Egipt și că Dumnezeu este mai mare decât toți Dumnezeii. Poporul L-a urmat pe Yahwe din Egipt în pustie de bunăvoie și de bunăvoie a intrat în legământ cu Acesta. Yahwe putea să-i lase să fie un popor ca celelalte popoare. Dar poporul a intrat de bunăvoie în legământ. Și, cât poporul a ascultat de Domnul, Domnul și-a împlinit promisiunile și le-a făcut doar bine. Primul mare bine este eliberarea din cuptorul de foc al Egiptului. Practic, dacă Israel rămânea în Egipt, nici nu se mai știe dacă ar mai fi devenit un popor în istoria lumii sau dacă ar fi pierit acolo sub genocidurile și asupririle egiptenilor. Chiar existența lor istorică se datorează intervenției salvatoare a lui Yahwe. Și a fost o intervenție a harului. Căci poporul păcătos și idolatru nu merita izbăvirea. Faptul că au strigat către Domnul nu-i făcea să merite izbăvirea. Dumnezeu i-a iertat și curățit prin jertfa Mielului Pascal, prin dreptate și judecată, și apoi i-a scos din Egipt. Ce mare bine le-a făcut Dumnezeu: un bine complet: fizic, social, spiritual. Dintr-un trib păcătos și idolatru, rob într-o țară străină, în mari suferințe și în pericol de dispariție, a devenit un popor LIBER, cu o țară a lui, eliberat de minciunile idolatriei, slujind Dumnezeului adevărat după o Lege dreaptă, având o identitate specială, cu o chemare și un cuvânt greu de spus printre celelalte popoare. Și toate prin bunătatea, îndurarea, răbdarea, puterea și credincioșia lui Dumnezeu. Cu ce le-a greșit Dumnezeu? Cu ce i-a obosit? Ce rău le-a făcut?

Și am trimis înaintea voastră pe Moise, Aaron și Maria!

Poporul își urmează liderii. Poate Domnul Și-a făcut partea Sa, dar liderii lui Israel nu l-au reprezentat cum trebuie. Dar oare așa a fost? Ce lideri a dat Domnul poporului ales când l-a scos din Egipt? Moise și Aaron, doi frați, atât de credincioși, atât de iubitori de Dumnezeu, atât de smeriți, atât de curajoși. Nu doar că prin credința lor Domnul a făcut atâtea minuni prin care Și-a arătat slava, nu doar că prin credința lor Domnul i-a izbăvit din Egipt, dar ei au și mijlocit de atâtea ori în favoarea poporului. De câte ori nu s-au răzvrătit ei în pustie, de câte ori nu au vrut ei să-i omoare pe Moise și pe Aaron! Și totuși cei doi au mijlocit pentru popor și au îndepărtat de la popor mânia Domnului. Ei au întrupat caracterul Dumnezeului celui nevăzut și au fost niște călăuze minunate pentru Israel. Ca primi mari lideri ai poporului, ei au rămas repere pentru toți cei care i-au urmat. Chiar dacă unii din liderii care au urmat s-au abătut de la Domnul, totuși în memoria poporului era modelul lui Moise care-i putea ajuta să se detașeze de liderii necredincioși. Dar și după Moise urmează lideri de excepție pe care profetul nu-i menționează aici. Practic cele mai sfinte vase din istoria de dinainte de Hristos Domnul le-a pus deoparte, și le-a trimis în istorie, în Israel, pentru a izbăvi pe Israel. Marii oameni ai credinței nu-i găsim între neamuri, ci în Israel. Cât har a revărsat Dumnezeu peste acest popor! Ce motiv au avut ei să se abată de la Domnul și de la modelul lăsat de Moise și Aaron? Moise izbăvitorul, proorocul și regele, Aaron Marele Preot și Mijlocitorul, amândoi îl prefigurau pe Mesia. Moise a și profetit despre Mesia spunând: *Domnul va trimite un prooroc ca mine*. E interesant că apare menționată și Maria, sora lor. Ne putem întreba de ce nu sunt menționate soțiile lor? Desigur soțiile celor doi mari lideri, au fost un sprijin, un ajutor potrivit pentru soții lor. Nu doar Avraam a avut credință, ci și Sara care l-a urmat în aventura sa fascinantă. Deciziile luate de Moise și Aaron de a se înfățișa înaintea lui Faraon reprezentau din punct de vedere omenesc o nebunie. Totuși soțiile lor au fost de partea lor. Chiar dacă acest lucru nu este menționat explicit de cartea Exodului, putem deduce cu ușurință acest lucru. Sefora este și cea care a salvat viața lui Moise când acesta nu și-a tăiat pruncul împrejur. Totuși în acest pasaj nu sunt menționate soțiile celor doi mari lideri, ci sora lor Maria. Ea apare în Exod 15:20-21. Ea este numită Maria, proorocița, sora lui Aaron. După trecerea Mării Roșii ea a luat în mâna o timpană și toate femeile au venit după ea cu timpane dansând. Maria răspundea copiilor lui Israel: *Cântați Domnului că și-a arătat slava: a năpustit în mare și pe cal și pe călăreț*. Deci era proorociță, și

reprezenta un model printre femei. Toate femeile au urmat-o. Ea a susținut lucrarea fraților săi și acest lucru a contat în special pentru femeile evreice. O soră a lui Moise din Exod 2:4-10 se uita să se vadă ce se întâmplă cu pruncul ce plutea pe Nil. Ea este cea care s-a dus la fiica lui Faraon și i-a propus să-i găsească o doică dintre femeile evreilor. A dat dovadă de la început de curaj și de credință, și a avut un rol în salvarea lui Moise și în educarea lui Moise și în spirit evreiesc. Dar să fie Maria din Exod 15 aceeași Marie cu cea din Exod cap.2? Oare să fi trăit și ea la fel de mult ca frații săi (mai mici) și să fi avut o vârstă atât de înaintată în Exod 15? Nu știm. E cert însă că Maria mai apare în Numeri cap.12. De fapt acolo ni se oferă cele mai multe informații despre ea. Dar tabloul o pune într-o lumină negativă. Ea contestă decizia lui Moise de a se căsători cu o Etiopiancă. Ea e cea care îl instigă și pe Aaron împotriva lui Moise. Domnul o pedepsește aspru și o lovește *cu lepră* dar Moise mijlocește pentru ea și este vindecată. Dar această greșală a Mariei nu anulează tot rolul ei important în sprijinirea lucrării celor doi frați ai ei. Astfel Domnul o onorează și în Mica 6:3 ea apare la loc de cinste alături de frații ei. Nu putem să nu sesizăm că lucrarea lui Isus Mesia a fost susținută de multe femei cu numele Maria. (Maria este numele grecesc al numelui ebraic Miriam). Nașterea sa a avut lor printr-o Marie. Apoi, în timpul lucrării publice printre femeile care au crezut în El, care L-au urmat, care L-au încurajat, care L-au uns cu mir scump, care au plâns la cruce și la mormânt, care au dus la ucenici vestea învierii, sunt multe cu numele de Maria: Maria, mama lui Isus, Maria sora Martei, Maria Magdalena, Maria mama lui Iacov (sau a lui Cleopa). Biserica creștină ce a urmat a fost susținută și ea de femei care purtau numele de Maria, printre care Maria mama lui Marcu (Vezi Fapte 12:6) și Maria care s-a ostenit mult pentru Biserică și pe care Pavel o salută în Rom.16. Ideea este că atât pe vremea lui Moise, cât și pe vremea lui Isus, Domnul a avut grijă ca să ofere poporului său modele de credință atât dintre bărbați cât și dintre femei. Astfel nu era suficient ca în fruntea poporului să fie Moise și Aaron. Era nevoie să fie și o Marie! Domnul nu doar i-a scos din Egipt, ci i-a călăzuit și după ieșirea din Egipt. Și a făcut-o prin lideri de excepție ca cei trei menționați mai sus. Relația dintre Moise, Aaron și Maria a fost un MODEL pentru popor. Domnul nu lăsat să fie un singur conducător, ci doi. Relația de sprijin dintre cei doi, lipsa concurenței, respectul lor reciproc, atitudinea lui Aaron față de fratele său mai mic Moise, toate acestea au fost o apă vie pentru poporul bolnav de spiritul competiției și al slavei deșarte a faraonilor antici. Lideri model, relații model, familii model. Iată ce mare dar a făcut Domnul

poporului scos din Egipt. Acum înțelegem și cât de gravă a fost neveghearea Mariei din Numeri 12 și de ce Domnul a intervenit atât de aspru împotriva ei.

Blestemul lui Balaam schimbat în binecuvântare

E mai lesne de înțeles de ce Domnul amintește de ieșirea din Egipt și de Moise și de Aaron. Dar de ce apoi omite trecerea Mării Roșii, darea Legii, Cortul, norul slavei, hrana și apa din pustie, și alege să menționeze în Mica 6 tocmai acest eveniment cu Balaam? Domnul nu vrea să aloce mult spațiu de text rememorării binefacerilor din trecut. De aceea alege doar PATRU elemente. Întrebarea este de ce tocmai pe acestea patru? Cum spuneam primele două sunt printre cele mai mari și marchează momentul răscumpărării fără de care restul binefacerilor nu puteau avea loc. Dar de ce al treilea eveniment menționat este tocmai evenimentul cu Balaam? Am comentat cu alte ocazii acest eveniment. El este descris cu multe amănunte în cartea Numeri (i se alocă efectiv câteva capitole), și apoi mai este menționat în lista de binefaceri în discursul lui Iosua din Iosua 24:9-10 și apoi în Deut.23:3-5. În ultimele două pasaje se insistă pe faptul că Domnul *NU A ASCULTAT* pe Balaam. Balaam era un expert în blesteme, era unul din cei mai de seamă vrăjitori ai vremii și se credea că are capacitatea de a întoarce divinitățile împotriva propriilor popoare sau a propriilor închinători. Balac se teme de Israel și înțelege că puterea lui Israel vine de la Dumnezeu Său. Și atunci îl cheamă pe Balaam ca să-L înduplece pe Yahwe să-și pedepsească propriul popor. În acest sens Dumnezeu *NU A ASCULTAT* pe Balaam. Este ca și cum s-ar spune că Dumnezeu a fost loial lui Israel, și nu a primit jertfele și descântecul lui Balaam. Pentru contextul idolatrii al vremii de atunci, mesajul era extrem de important. Evreii trăiau într-o lume în care oamenii trăiau sub robia fricii de blesteme, de demoni, de descântece, de zeii imprezibil care pot fi manipulați de vrăjitori experimentați precum Balaam. Or toată istoria cu Balaam arată că blestemul, descântecul nu are nici o putere asupra lui Israel. De asemenea, Yahwe nu poate fi manipulat ca să fie întors împotriva lui Israel. Pentru a-și arăta puterea și slava, Domnul nu-l lasă pe Balaam nici să verbalizeze blestemele. El primește mesaje de la Dumnezeu prin care binecuvintează pe Israel. Domnul își arată nu doar protecția, ci și că El domnește chiar peste lumea vrăjitorilor, și că nimic nu este în afara autorității Lui. Ocultismul a fost invalidat în acel loc nu de Moise, ci de Balaam însuși, deci tocmai de unul din promotorii săi. Iată unicitatea aceluia eveniment din istoria lui Israel și din procesul prin care Domnul a încercat să vindece pe Israel de idolatrie. Un mesaj atât de important pentru un

Israel mereu ispitit să se dedea la idolatrie și ocultism. Balaam înțelege că singura posibilitate ca să facă rău lui Israel este să-L facă să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Atunci Domnul Însuși Se va aprinde de mânie împotriva lui Israel cum s-a și întâmplat de altfel. Deci acest tablou are o mare importanță pentru Israel. El arată loialitatea lui Yahwe față de Israel, iar pe de altă parte minciuna care domină religiile idolatre. Dar Israel nu a fost loial Celui care i-a fost loial și s-a dedat la idolatrie și ocultism. Dacă Domnul nu le-ar fi fost loial, ar fi avut poate o scuză, un motiv. Dar Domnul le-a fost loial. Dacă Domnul nu le-ar fi arătat atât de clar minciuna din spatele idolatriei și vrăjitoriei, atunci poate ar fi avut un motiv să cedeze la presiunea culturală exercitată de toate popoarele idolatre din jur. Dar Domnul le-a arătat. Deci cu ce motiv a părăsit poporul pe Domnul și s-a dedat la idolatrie? Idolatria e menționată în 1:7 și apoi la finalul cap.5. (Totuși cap.2, 3 și 6 nu mai menționează idolatria, ci insistă pe nedreptățile din popor.) În concluzie, într-un context în care Israel s-a dedat la idolatrie, înțelegem de ce era important ca în cadrul acestui proces public să se amintească tocmai răspunsul lui Balaam.

Drumul de la Sitim până la Ghilgal

Sitim (salcâm) este localitatea care marchează finalul peregrinărilor prin pustie a unui Israel neascultător și trecerea spre următoarea fază din planul minunat al Domnului: intrarea în țara promisă. Este vorba de ultimele tabare ale israeliților înainte de a trece Iordanul (Numeri 25:1, Iosua 2:1, Iosua 3:1). Se află la EST de Iordan, în câmpia Moabului, față în față cu Ierihonul de la Vest de Iordan. Multe lucruri s-au întâmplat la Sitim. Practic Israel se afla la Sitim când Balaam a vrut să-i blesteme (Numeri 22-24) și tot acolo au păcătuit cu fetele moabiților și a avut loc urgia Domnului stinsă prin râvna lui Fineas (Numeri 25). Acolo a fost făcută a doua numărătoare (Numeri 26), acolo au loc ultimele evenimente din cartea Numeri (Numeri 26-36). Deci acolo Moise predă ștafeta lui Iosua, acolo este dăruit Deuteronomul poporului, acolo Moise își petrece ultimele zile pe acest pământ. De acolo trimite Iosua iscoade în Canaan și de acolo pleacă Israel pentru a asista la minunea despărțirii Iordanului. După ce trec Iordanul se așează la Ghilgal (prăvălire). Deci este primul loc unde Israel își așează tabăra în țara promisă la Vest de Iordan. Acolo așează Iosua 12 pietre de aducere aminte, acolo are loc primul Paște din țara Canaan, acolo este tăiată împrejur noua generație, acolo încetează mana, acolo este prăvălită ocară Egiptenilor care spuneau că Domnul nu poate să-i ducă în țară și de aceea îi tot poartă prin pustie. Ghilgal devine centrul de operațiuni pentru

cucerirea Ierihonului și a Canaanului, precum și centrul logistic pentru împărțirea moștenirii între seminții.

Ghilgalul continuă să fie menționat în continuare în istoria lui Israel. În Judecători Îngerul Domnului supărat pe poporul neascultător pleacă din Ghilgal la Bochim. De aici se întoarce Ehud pentru a-l omorî pe regele Moabului. Samuel obișnuia să viziteze Ghilgalul, și aici a fost confirmată prin jertfe ungerea lui Saul după înfrângerea amoniților. Dar se pare că tot la Ghilgal Saul a fost lepădat de Domnul. După revolta eșuată a lui Absalom Iuda primește pe David la Ghilgal. Pe drumul dinspre Ghilgal spre Iordan trec Ilie și Elisei înaintea de înălțarea lui Ilie la cer (am comentat acest aspect când am studiat 2 Împărați cap.2). Pe vremea lui Ozia și Ezechia (și deci și pe vremea lui Mica!), Ghilgal devine un centru de închinare idolatră ca și Betelul și este condamnat de Amos și Osea.

Dar Mica prin expresia de la Sitim la Ghilgal are în vedere în special evenimentele de la finalul cărții Numeri și cele din cartea Iosua. Domnul face mari minuni prin care poporul este dus în țara promisă. Deci Domnul nu doar că îi scoate din Egipt, dar apoi îi călăuzește prin pustie prin Moise și Aaron, îi protejează de descântele lui Balaam și îi duce (cum le-a promis) în Canaan dându-le țara prim mari minuni. La finalul cărții Iosua (poate chiar de la Ghilgal) Iosua poate spune poporului că Domnul a împlinit TOT ce le-a promis, și că astfel și ei sunt datori să împlinească ce au promis Domnului. Înțelegem de ce al patrulea element menționat este această expresie: de la Sitim la Ghilgal. Ea adună toată credințioșia lui Dumnezeu și toate minunile Sale pentru a le da țara promisă. Domnul finalizează astfel ce a început când i-a scos din Egipt. De la un trib străin și rob în Egipt au ajuns o națiune liberă cu o țară bogată, cu un renume între popoare, și cu un viitor strălucit în față. Deci... cu ce i-a obosit Dumnezeu? Cu ce le-a greșit? De ce L-au părăsit și de ce au slujit idolilor?

Domnul cere poporului ca să-și aducă aminte de această secvență istorică pentru A CUNOAȘTE *binefacerile Domnului*. Traducerea literală propune: *dreptățile Domnului* iar NIV *actele sale drepte*. Au fost binefaceri desigur, dar accentul pare a fi pus pe DREPTATEA acelor acte, pe faptul că Domnul NU a greșit cu nimic față de poporul Său, pe faptul că Domnul nu i-a amăgit cu nimic ci a împlinit tot ce a promis. Domnul a fost drept și când i-a făcut să rățăcească prin pustie căci ei au fost neascultători. Și i-a dus în țară doar când au fost ascultători sub

Iosua. Domnul a fost *DREPT* chiar și în timpul și în modul în care i-a binecuvântat. Suntem la un proces. Toată această istorie îl înalță pe Dumnezeu ca fiind *DREPT* în relație cu poporul Său. Dacă Domnul i-ar fi binecuvântat când nu ascultau, atunci Domnul nu ar fi fost un pedagog bun și i-ar fi încurajat să nu asculte de poruncile Sale. Dar nu a fost așa. La Sitim au fost aspru pedepsiți, iar la Ghilgal au fost greu încercați pentru ca ocara Egiptului să poată fi prăvălită. Iosua le-a cerut să fie tăiați împrejur chiar pe teritoriul inamic. Grea încercare. Să renunți la puterea de a te apăra pe teritoriul inamic și să te încrezi doar în Domnul!

Avem deci o sinteză a unei pledoarii a Domnului față de propriul Său comportament față de Israel. V.6 continuă cred că cu următorul sens: *În lumina bunătății, credincioșiei și dreptății Domnului, care se cuvine să fie răspunsul lui Israel?* Se pare că întrebarea din v.6 o pune în numele poporului chiar Mica. Mica este copleșit de dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu față de Israel, și se întreabă care ar trebui să fie răspunsul lui Israel în fața unei asemenea iubiri. Mica consideră de neconceput să-L întâmpine pe Dumnezeu cu mâna goală, sau doar să se plece înaintea Lui fără a-i oferi ceva în schimb. Mica înțelege că este vorba de o relație, de o reciprocitate. Mica nu operează cu un har ieftin și nici cu conceptul unei iubiri necondiționate din partea lui Yahwe. Yahwe are *AȘTEPTĂRI* și condiții în relația cu Israel. Și așteptările Sale sunt foarte mari: El dăruiește *TOTUL* și așteaptă *TOTUL* din partea lui Israel. Exista o formă a iubirii necondiționate din partea lui Dumnezeu, în sensul în care El ne iubește că ne-a creat și ne iubește chiar dacă suntem păcătoși. Dar aceasta este doar o dimensiune a a iubirii Lui, iar această dimensiune se manifestă doar în speranța că omul păcătos se va căi și va iubi și el la rândul Său pe Domnul. Iubirea necondiționată e de fapt condiționată de speranța schimbării și transformării celui iubit. Și această manifestare e limitată și e doar pentru o vreme. Există și dimensiunea iubirii condiționate în care Dumnezeu iubește pe cel care-L iubește și urăște și disprețuiește pe cel rău. Mica insistă pe așteptările lui Yahwe în relația cu poporul Său. Acest lucru nu pune în umbră răscumpărarea lui Israel prin har, fără fapte. Israel e răscumpărat prin împlinirea dreptății în Hristos și prin credința lui Israel. Nu e un har ieftin, și în nici un caz nu este o iertare necondiționată. Deci v.7 ar întreba: *ce răspuns așteaptă Dumnezeu din partea poporului pe care l-a binecuvântat atât de mult?*

Înainte de a răspunde la v.7, profetul insistă în v. 8 pe ce *NU AȘTEAPTĂ* Dumnezeu ca răspuns în relație. În toate culturile idolatre din jur zeii așteptau din

partea oamenilor JERTFE. Oamenii chiar credeau că aceste jertfe HRĂNESC efectiv pe ZEI. Dumnezeu cere și El jertfe în cartea Levitic dar cu totul alt scop. Practic în Levitic Dumnezeu folosește o formă culturală dar schimbându-i semnificația sau readucând-o pe la semnificația ei inițială și primară pe care însuși Dumnezeu a rânduit-o în Gen. cap.3-4. Marea capcană a lui Israel a fost falsa religiozitate, a fost să substituie răspunsul așteptat de Domnul cu alt răspuns, cu răspunsul ritualurilor. În spiritul culturilor idolatre vecine, Israel a ajuns chiar să aducă jertfe umane. Dar cum ar putea cere Dumnezeu așa ceva? Dar iată că unii oameni ar fi dispuși să aducă propriul lor copil ca jertfă Domnului, dar nu ar fi dispuși să umble în ascultare de Domnul, în împlinirea poruncilor Sale care dau viața. În cele din urmă e mai greu să-ți dai propriul copil ca jertfă decât să împlinești poruncile dătătoare de viață ale Domnului. Deci problema nu este fuga de suferință, nu este alegerea căii mai ușoare, ci este o problemă de CREDINȚĂ, ca cea din Eden. Pe calea Domnului Israel suferea mult mai mult decât pe calea neascultării și idolatriei. Și totuși Israel prefera a doua cale decât prima. E absurd. Dar în spate e de fapt o problemă de credință. În cele din urmă nu suferința l-a determinat pe Adam să păcătuiască, ci necredința. Dacă asculta nu suferea deloc, iar pentru că nu a ascultat a suferit atât de mult! Israel repetă practic nebunia necredinței lui Adam. Pur și simplu nu are încredere în Dumnezeu și crede din nou minciuna Șarpelui care-L denigrează pe Dumnezeu în mintea oamenilor. Iată de ce Israel a ales calea religiozității care doar aparent este o cale mai ușoară decât ce a relației și ascultării. Religiozitatea falsă înseamnă goliciune, lipsa prezenței lui Dumnezeu, povara împlinirii unor reguli grele, sacrificii imense aduse fără rost. Calea ascultării înseamnă viață, fericire, părtășia cu Dumnezeu, înseamnă vindecare interioară, înseamnă adevăr, autenticitate. Iar suferința adusă de lepădarea de sine este mereu eclipsată de mângâirile îmbelșugate ale prezenței și vindecării divine, și aceste suferințe sunt mai mici decât cele generate de povara religiozității. Cel rău MINTE. El batjocorește pe OM. Nu vrea să-i ofere o fericire mai mare, sau o altă fericire pentru a-l despărți de Dumnezeu. El îi oferă în schimb doar chin și durere. Nu poate și nici nu vrea să ofere altceva. El nu poate face binele. Aici e marea amăgire a lui Israel și a umanității care se vede atât de clar în alegere lui Adam din Grădina Edenului. Să renunți la calea Domnului din teama de suferință e un fapt absurd, ilogic. În spate e doar o minciună. Este suferință și pe calea nelegiuirii, și mereu acolo o suferință mai aprigă, mai chinuitoare. E o suferință care nu vindecă, care nu rodește apoi viață, e o suferință care distruge, care aduce moarte, care cufundă inima

în chinuri și mai adânci. De fapt nu alegerea de a accepta suferința e cea care strălucește în văzduh și înaintea lui Dumnezeu, ci alegerea de a crede pe Dumnezeu pe cuvânt în ciuda șoaptelor, minciunilor, și bruiajelor făcute în jurul inimii de tatăl minciunii. Nu JERTFELE, ci ascultarea e ceea ce place Domnului. Nu jertfirea propriului copil, ci ascultarea de cuvintele Sale, deci nu un act care aduce multă suferință (jertfa), ci un act care aduce mai puțină suferință (ascultarea) e ceea ce strălucește înaintea Domnului. Ce a-i alege: să îți jertfești propriul copil sau să umbii cu Tatăl ceresc de mână în fiecare zi? Desigur, a doua varinată. Dar nebunia noastră este că alegem adesea calea unor jertfe idolatre în locul ascultării de Domnul. Și aceasta doar pentru că nu am avut încredere în El și am fost lăsați apoi în voia minții noastre blestemate. Atenție la jertfele pe care El NU NE CERE să le aducem. Adesea El ne cere să alegem calea ușoară, fără suferință, fără jertfe, fără jertfirea propriului copil. Jertfirea lui Isaac este o mare excepție în istoria biblică, și în istoria vieții lui Avraam. Și acolo strălucește ascultarea lui Avraam de PORUNCA DOMNULUI. Desigur vor fi situații când Domnul ne va cere să renunțăm la anumite lucruri care ne sunt dragi. Dar să-l aduci pe Isaac ca jertfă când Domnul nu-ți cere acest lucru (adică de foarte multe ori!) este o mare nebunie. Înainte să facem un act ce presupune jertfă, suferință, pierdere de orice fel, să ne gândim foarte bine dacă Domnul ne cere să facem acel lucru. Căci dacă Domnul nu-ți cere să-l jertfești pe Isaac este un păcat de moarte să-l aduci ca jertfă! Nu principiul jertfei este cel dominant, ci principiul ascultării. Martirajul și acceptarea pagubei nu este o normă în viața creștină, el trebuie subordonat căilor Domnului și ascultării de cel PreaÎnalt. Chiar are nevoie Domnul de jertfele noastre de timp, de bani, de relații etc.? Domnul așteaptă de la noi ascultarea de El. Uneori ascultarea presupune o pierdere, un scarificiu. Dar de multe ori nu. Principiul ascultării de poruncile Lui este principiul dominant care trebuie să ne conducă viețile și nu principiul jertfei. Istoria Bisericii e plină de martirtaje și jertfe aduse de creștini pe care Domnul NU le-a poruncit și care chiar contravin poruncilor divine. Jertfirea lui Isaac nu înseamnă nimic, Jertfirea lui *la porunca Domnului* e ceea ce caută Domnul. Ascultarea și nu jertfa e cea care strălucește. E suficient să ne amintim de Israel care este lepădat în Numeri 13-14 pentru că nu mai vrea să se lupte cu canaanii, din teamă de puterea lor militară. Dar după ce sunt lepădați, care este primul lucru pe care-l face Israel: se duce și se luptă cu canaanii. Domnul nu Se lasă impresionat și-i lasă să fie învinși. E incredibil. Ce a fost în mintea lui Israel? Cum să interpretăm acea situație? Practic nu acțiunea de a merge sau de a nu merge la luptă a făcut diferența, ci ascultarea sau neascultarea

de porunca expresă a Domnului. Când Domnul le-a pruncit să meargă la război Șarpele i-a mințit prin fiorii fricii. Dar după ce Domnul le-a poruncit să nu meargă la război Șarpele și-a retras fiorii fricii și le-a dat minciuna curajului și certitudinii victoriei. Problema lui Israel a fost de fapt în ambele situații că a crezut *MINCIUNA ȘARPELUI* și nu a crezut Cuvântul Domnului. Și în ambele situații a suferit mai mult decât dacă asculta de Domnul. Deci calea religiozității nu este aleasă pentru că este mai ușoară, ci este aleasă pentru că Israel crede *MINCIUNA Șarpelui*. Succesul falsei religiozității în istoria lui Israel nu se explică prin faptul că reprezintă o ofertă mai bună, o cale mai facilă, mai frumoasă, ci prin minciuna din spatele ei. E aceeași minciună din Eden: că supunerea autentică sub autoritatea Creatorului ne răpește fericirea autentică a îndumnezeirii. De fapt aici rămâne marea bătălie, o bătălie a credinței.

Dar dacă Dumnezeu nu cere calea religiozității și a jertfei, ce cere Dumnezeu? Răspunsul este dat în v.8. Este vorba cum am anticipat deja de calea ascultării de Dumnezeu. Împlinirea poruncilor lui Dumnezeu în relația cu semenii în viața de zi cu zi, acolo este așteptarea Domnului. Și ce cere El în relația cu semenii? Dreptate și milă. Nu doar dreptate, nu doar milă, ci dreptate și milă. Ajungem la marele nostru dezechilibru. Dumnezeu ne cere de fapt ca să fim ca El în relațiile cu semenii noștri, adică să întrupăm *deopotrivă* dreptatea și mila Sa. Profetul nu vede nici o contradicție între dreptate și milă. Ele coexistă împreună în mod armonios căci izvorăsc din acel singur Dumnezeu, minunat și desăvârșit. A face dreptate și a iubi mila, e ceva mult mai profund și complex decât pare la prima vedere. Nu înseamnă acel nivel superficial de corectitudine și bunătate în relații. Înseamnă o întrupare matură a dreptății și milei divine în relația cu aproapele. Înseamnă a căuta în fiecare context relațional echilibrul dintre dreptatea și mila divină. Iar acest mod de a fi nu trebuie să izvorască din obilgație, ci din dragoste. Dumnezeu nu ne cere doar să FIM miloși, ci și să IUBIM MILA. El este interesat de cele mai adânci motivații ale acțiunilor noastre, nu privește doar la acțiunile noastre (să FACI dreptate), dar și la MOTIVAȚIA din spate (SĂ IUBEȘTI mila). Israel era și un popor organizat, iar facerea de dreptate într-o țară e un lucru fundamental. Dar să faci dreptate iubind mila nu e un lucru pe care omul îl poate face prin propriile puteri. Acest lucru e divin și poate izvorî doar dintr-o cunoaștere și relație profundă cu Domnul. De aceea profetul continuă și *să umbli cu Dumnezeul tău...* A umbla cu Dumnezeu înseamnă *RELAȚIONARE* cu El, înseamnă a păși de mână cu El clipă de clipă. Doar din

această comuniune clipă de clipă cu el poate izvorî o împlinire a dreptății prin iubirea milei. Dar atenție nu El trebuie să umble cu noi, ci noi cu El. Este o mare diferență. Rugăciunea permanentă nu înseamnă împlinirea acestei porunci. Rugăciunea permanentă este o condiție necesară dar nu și suficientă pentru a umbla clipă de clipă cu Domnul. Întrebarea este dacă Domnul este cu tine în planurile tale sau tu ești cu El în planurile Lui? Noi îl chemăm să umble cu noi sau noi umblăm cu El acolo unde Se duce El, acolo unde ne poartă El? De aceea autorul adaugă să umbi SMERIT... Smerenia evidențiază raportarea față de Tovarășul nostru de drum. Nu umblăm cu Dumnezeu la braț ca și cu un prieten, un amic de drum. Nu e vorba de doi prieteni cu drepturi egale care pornesc la drum. Nu, noi suntem robi iar El Stăpân, noi oameni, iar El Dumnezeu. Recunoaștem diferența enormă între noi și Prietenul nostru? Recunoaștem totala dependență de El? Nu îndrăznim să facem nici un pas înaintea Lui, nici un lucru fără a întreba pe El, fără a primi poruncă din partea Lui. Lepădam la pământ discernământul nostru, visele noastre, planurile noastre, părerile noastre despre El și planurile Lui, inițiativele noastre pământești? Ne încredem doar în El și căutăm clipă de clipă călăuzirea Lui, lumina Lui, părerea Lui? Pierdem dreptul de a decide, de a ști, de a avea o părere? El este TOTUL, iar noi nimic. Cerem cu disperare, clipă de clipă Lumina Lui cu privire la voia Sa și puterea Sa de a face voia Sa? Doar așa vom fi într-un proces permanent de creștere în a împlini dreptatea și mila în relațiile cu semenii. Nu spirit de judecată, dar nici harul ieftin. O iubire fermă și o dreptate blândă, o judecare a fiecărei situații în parte. Aceasta e ce așteaptă Dumnezeu de la noi. Smerenia noastră se arată și în faptul că recunoaștem că suntem mereu într-un proces de a învăța mai bine înfăptuirea dreptății și milei. Înseamnă să ne lăsăm mereu cercetați de Domnul în a descoperi noi boli generate de dezechilibrul dintre dreptate și milă. Înseamnă ca după fiecare înfăptuire a dreptății și a milei să recunoaștem RESTUL și să-l acoperim cu sângele Mielului. Dar nu doar atât. Să chemăm și viața Mielului pentru a mai diminua din acest REST în procesul rodirii. Ferice de cel care nu se oprește din acest drum. Ferice de cel care nu obosește să moară pentru a învia. Ferice de cel care nu obosește să recunoască în el noi boli, mai adânci, mai complicate. Ferice de cel care se lasă vindecat până în ultima clipă a vieții sale.

Dar oare găsește Domnul la Israel ceea ce așteaptă? Ce găsește Domnul la Israel? Vede nedreptate și înșelătorie în relațiile dintre evrei. Pasiunea lor nu este Domnul, ci îmbogățirea în această lume: bani, renume, confort, putere, împlinirea

poftelor. Și pentru a obține aceste bogății ei se dedau la nedreptate și înșelătorie în relația cu aproapele: efa mică, cumpăna nedreaptă, greutatea strâmbe, minciuni, înșelătorie. Dumnezeu urăște aceste lucruri, urăște cumpăna nedreaptă, urăște necinstea în RELAȚII. Deci Domnul privește cu atenție la TOATE relațiile cu semenii noștri. Ele arată Cerului cum stăm în umblarea noastră cu Domnul. Și când privește la Israel vede LIPSA DREPTĂȚII dar și LIPSA MILEI (adică opusul lucrurilor pe care Domnul le cere lui Israel!). Deci nu doar lipsa dreptății, ci și lipsa milei. Căci bogatul nu se ferește să nedreptățească pe cel slab și sărac. Căci atunci când nedreptățești pe cineva nu îți pasă deloc de suferința pe care o provoci semenului. Mila se manifestă nu doar față de cel aflat în suferință, ci chiar și față de vrăjmașul tău care se căiește. Mila înseamnă să fii sensibil la suferința și nenorocirea semenului, chiar dacă acesta îți este vrăjmaș. Dar dacă înșeli fără ezitări pe aproapele tău (care nu-ți este dușman, ci poate chiar prieten sau rudă) provocându-i astfel pagube și pierderi, este evident că mila lipsește cu desăvârșire. Înaintea Celui PreaÎnalt dreptatea merge mână în mână cu mila, iar nedreptatea cu lipsa milei. Noi nu mai suntem implicați (de obicei) în comerț direct cu frații noștri. Ce ar însemna pentru noi efa mică și cumpăna nedreaptă în relațiile cu semenii? Ce așteaptă Dumnezeu de la relațiile cu semenii noștri? Ce înseamnă să fii onest în relații? Cum să te raportezi la fratele tău ca să fii plăcut înaintea Domnului? Ne aducem aminte de Mical care în adâncul inimii ei a disprețuit pe David. Domnul a văzut acel lucru, nu i-a plăcut și a pedepsit-o asupra pentru acea atitudine a inimii ei. Cum să arate atitudinea inimii noastre față de frații noștri ca ea să placă Domnului? Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Ce ție nu-ți place altuia nu-i face. Să fii mereu atent să nu lezezi bunurile, demnitatea, numele fratelui tău. Să te pui mereu în pielea lui și să te întrebi: *eu cum m-aș simți, eu ce aș aștepta?* Centrarea noastră pe noi înșine ne face să empatizăm așa puțin cu ceilalți, să fim atât de puțin sensibili la nevoile lor. Ar trebuie să ne luăm mai mult pentru a ne pune în pielea fraților noștri și să ne întrebăm: *Eu cum m-aș simți?* În acea situație ce mi-ar place și ce nu? Ce aș aștepta de la frații mei? Cum să reacționeze sau cum să nu reacționeze? Ce să facă și ce să nu facă? În interacțiunile cu frații constăți că fiecare empatizează puțin cu celălalt. Fiecare e încă rob egoismului său. Dar important e să constăți acest lucru în dreptul tău. Pe frați nu îi poți schimba. Dar ce poți face este ca în ascuns, în tăcere, să lași pe Domnul să preschimbe inima ta. Tristețea neschimbării fraților tăi ar putea fi mângâiată de faptul că propria ta schimbare poate fi o reală mângâiere pentru Cel care este mai întristat decât tine de neschimbarea fraților tăi. Speranța rămâne doar

venirea Domnului și restaurarea tuturor lucrurilor. Totuși în dreptul tău, poți să îți pui încrederea în Domnul că El va curăța din egoism și va aduce mai multă dragoste autentică. Tu nu te poți schimba, iar schimbarea va continua până la capăt. Dar trebuie să crezi împotriva oricărei nădejdi că El te poate schimba. Să crezi, să cauți, să cauți cu disperare Fața Lui, să o cauți mai mult decât argintul, să o cauți din toată inima, să o cauți ani și zeci de ani, să nu obosești să bați la ușa cerului până când Cel repins de o întreagă umanitate va fi convins că ești serios în cererea ta, și deci până când Își va aduce aminte de tine și Îți va arăta Fața Sa. Și de-abia atunci vei putea fi vindecat. Nu te complace în propriile boli, nici nu dispera. Adoptă disperarea liniștită a celui care e socotit neprihănit deja și care știe că vindecare e un proces.

Domnul a chemat pe poporul Său la judecată (v.1-3), a arătat dreptățile Domnului din trecutul relației Sale cu poporul ales (v.4-5), a subliniată ce NU așteaptă Domnul de la Israel (v.6-7), dar și ce așteaptă El de la poporul Său (v.8). Apoi Domnul demonstrează că găsește la Israel exact OPUSUL față de ce El cere în această relație (v.9-12). Acum la finalul capitolului Domnul dă VERDICTUL (v.13-16): Domnul va pedepsi pe Israel pentru păcatele lui. Păcatele lui nu reprezintă călcarea unor porunci morale impersonale. Păcatul lui Israel este părăsirea lui Dumnezeu, este o neascultare într-un context relațional, este vorba de ofensarea Persoanei divine. Israel a părăsit pe Domnul pentru siguranță, bogăție și confort. Dar tocmai lucrurile de dragul cărora a părăsit pe Domnul, pentru care s-a trudit, pentru care a slujit idolilor, pentru care a înșelat, tocmai acele lucruri îi vor fi luate. Astfel Israel nu se va putea bucura de rodul trudei sale: pustiirea, foamea, lipsurile, sărăcia, amenințarea vrăjmașului, toate acestea vor lovi pe Israel. Israel a părăsit pe Domnul pentru a evita suferința, dar tocmai suferința e consecința neascultării sale. Domnul îi va pedepsi înaintea neamurilor, și nu în ascuns. Așa că ei vor ajunge de pomină și de batjocoră printre popoare. Neamurile se vor îngrozi la vederea lor și neamurilor când îi vor privi vor spune: *iată ce înseamnă să fii blestemat și părăsit de Dumnezeu.* Pedepsirea lor publică, batjocora neamurilor, ocară vrăjmașilor lor va amplifica peste măsură de mult suferința poporului ales.

Israel nu este pedepsit pentru o greșală, pentru o neveghere, pentru un accident. Israel e pedepsit pentru un mod de viață, pentru o încăpățânată persistență în neascultare. Israel încalcă poruncile Domnului cu râvnă astfel încât ei păzesc TOATE orânduirile lui Omri, și lucrează ÎNTOCMAI cum a lucrat casa lui Ahab. Dar ei trebuiau să păzească TOATE poruncile Domnului și să umble ÎNTOCMAI

cum a lucrat Moise, David și celelalte modele lăsate de Domnul în istoria poporului. Atât Omri, cât și Ahab sunt împărați din Regatul de Nord. Dar aceasta nu înseamnă că acest capitol 6 s-ar adresa în special regatului de Nord. Căci și regatul de Sud a fost influențat de calea împăraților de Nord. Ne aducem aminte din 1,2 Împărați de influența pe care a avut atât casa lui Omri și a lui Ahab asupra casei lui David:

25. În al doisprezecelea an al lui Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Israel, a început să domnească Ahazia, fiul lui Ioram, împăratul lui Iuda.

26. Ahazia avea douăzeci și doi de ani când a ajuns împărat și a domnit un an la Ierusalim. Mama sa se chema **Atalia, fata lui Omri, împăratul lui Israel.**

27. El a umblat **în calea casei lui Ahab** și a făcut ce este rău înaintea Domnului, **ca și casa lui Ahab, căci era ginerele casei lui Ahab.**

28. El a mers cu Ioram, fiul lui Ahab, la război împotriva lui Hazael, împăratul Siriei, la Ramot din Galaad. Și sirienii au rănit pe Ioram.

29. Împăratul Ioram s-a întors să se tămăduiască la Izreel de rănilor pe care i le făcuseră sirienii la Rama, când se bătea împotriva lui Hazael, împăratul Siriei. Ahazia, fiul lui Ioram, împăratul lui Iuda, s-a coborât să vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, la Izreel, pentru că era bolnav.

(2 Împărați cap.8)

Ahab era fiul lui Omri. În timpul domniei lui Omri și în prima parte a domniei lui Ahab, în Iuda domnea Asa, un împărat bun. Fiul lui Asa a fost Iosafat, și el un împărat credincios. Totuși Iosafat a început să facă alianțe militare cu Ahab și cu fiul său Ioram și s-a apropiat astfel de casa lui Ahab. Iosafat a rămas un împărat credincios dar apropierea sa de casa lui Ahab a făcut rău urmașilor lui. Astfel lui Ioram, Iosafat a luat de nevastă pe o fată a lui Ahab și a umblat în calea împăraților lui Israel:

16. În al cincilea an al lui Ioram, fiul lui Ahab, împăratul lui Israel, a început să domnească Ioram, fiul lui Iosafat, împăratul lui Iuda.

17. Avea treizeci și doi de ani când s-a făcut împărat și a domnit opt ani la Ierusalim.

18. El a umblat în calea împăraților lui Israel, cum făcuse casa lui Ahab, căci avea de nevastă pe o fată a lui Ahab, și a făcut ce este rău înaintea Domnului.

19. Dar Domnul n-a voit să nimicească pe Iuda, din pricina robului Său David, după făgăduința pe care i-o făcuse că-i va da totdeauna o lumină printre fiii săi.

20. Pe vremea sa, Edom s-a răsculat împotriva stăpânirii lui Iuda, și au pus un împărat peste ei.

21. Ioram a trecut la Țair, cu toate carele lui. Sculându-se noaptea, a bătut pe edomiți, care-l înconjurau, și pe căpeteniile carelor, și poporul a fugit în corturi.

22. Răscoala Edomului împotriva stăpânirii lui Iuda a ținut până în ziua de azi. Libna s-a răsculat tot în același timp.

23. Celelalte fapte ale lui Ioram și tot ce a făcut el nu sunt scrise oare în cartea Cronicilor împăraților lui Iuda?

24. Ioram a adormit cu părinții săi și a fost îngropat cu părinții săi în cetatea lui David. Și, în locul lui, a domnit fiul său Ahazia

(2 Împ. Cap.8)

Deci mama lui Ahazia, fiul lui Ioram, pe nume Atalia era fiica lui Ahab și nepoata lui Omri. Faptul că în 2 Împ.8:25 ea este numită fata lui Omri (și nu a lui Ahab), vrea să sublinieze că ea purta în sânge aceeași sete de putere și același spirit criminal care l-a caracterizat pe Omri care a pus mâna pe tron prin crimă și răscoală. Astfel nu mai suntem așa de surprinși de masacrul făcut de Atalia ca să rămână doar ea pe tron. Deci prin alianțe militare și apoi prin legături de căsătorie, tot răul casei lui Ahab a invadat și Iuda. Iată că din aceste alianțe militare și din aceste legături de căsătorie nu cel bun a influențat pe cel rău ci exact invers.

Referirile la casa lui Omri și casa lui Ahab ne-ar putea sugera faptul că pasajul include și o muștrare pentru împărații celor două regate ale lui Israel. Într-un spirit asemănător este rostit v.6: *Glăsu Domnului strigă CETĂȚII și omul înțelept se teme de Numele Tău*. Nu spune: glasul Domnului strigă țării sau poporului, ci CETĂȚII. Se subliniază că unitatea de măsură a războiului spiritual și a judecăților divine este cetatea. Căci poporul e format din mai multe cetăți. Astfel v.9 ar putea avea un

caracter generic, și nu ar trebui neapărat să se refere la o cetate anume. Dar nu putem exclude nici ipoteza că v.6 s-ar referi la Samaria sau la Ierusalim, capitalele celor două regate. Oare nu chiar din cap.1 profetul ne-a întâmpinat cu versetul: *Dar care este nelegiuirea lui Iacov? Nu este oare Samaria? Și care este păcatul lui Iuda? Nu este Ierusalimul?* Și apoi am observat cum Ierusalimul rămâne în autorul profetului, și apoi cum se introduce teologia nașterilor lui Mesia prin nașterea sa în Betleem și prin nașterea sa în Ierusalim. Într-adevăr nu e deloc greșit să vorbim de o naștere a lui Mesia la Betleem. Să ne aducem aminte de VERBUL folosit de profet atât cu privire la Ierusalim cât și cu privire la Betleem:

4:2b	5:2
Căci din Sion VA IEȘI Legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului.	Și tu, Betleeme, Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie a lui Iuda, totuși din tine Îmi VA IEȘI Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie (sau IEȘIRE!) se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei.

Deci avem trei IEȘIRI sau NAȘTERI ale lui Mesia: una înainte de crearea lumii, una în Betleem și una în Sion. În acest context v.9 din cap.6 s-ar putea referi la o cetate anume, respectiv la Ierusalim. E uimește capacitatea lui Dumnezeu de a adresa un mesaj unei CETĂȚI. Pentru El o cetate e ca o Persoană cu care comunică. El a adresat un mesaj cetății Ninive. Acum vorbește cu Ierusalimul. Și așteaptă o reacție din partea CETĂȚII. Dar omul din cetate poate alege diferit de restul cetății. De aceea versetul continuă: *și omul înțelept se teme de Numele Tău*. Ierusalimul respinge mesajul. Dar poate fi o rămășiță credincioasă în Ierusalim. Ea poate alege binele indiferent de alegerea cetății ca și comunitate. Responsabilitatea colectivă coexistă deci cu cea individuală. Evanghelia mântuirii persoanei este în deplină armonie cu Evanghelia mântuirii cetăților și popoarelor.

În cap.6 Dumnezeu adresează un mesaj contemporanilor lui Mica. Suntem în jurul anului 730 î.d.H, deci cu aproximativ 700 de ani DUPĂ evenimentul ieșirii din Egipt. Nici unul din contemporanii lui Mica nu au fost martori la acele evenimente. Ei beneficiază însă de binele adus de evenimentele invocate căci locuiesc în țară,

Domnul este în mijlocul lor în Templu, au Legea ca și felinar și călăuză. Dumnezeu li se adresează însă ca și cum ei ar fi fost martori la ieșirea din Egipt. Iată că în Evanghelia popoarelor, Dumnezeu judecă un popor ca un TOT și deci poate adresa un astfel de mesaj contemporanilor lui Mica. Generația lui Mica NU se poate desprinde înaintea lui Dumnezeu de TRECUTUL strămoșilor lor. Acele evenimente erau încă vii în memoria poporului. Pe vremea lui Samuel ieșirea din Egipt e invocată ca fapt istoric chiar de Filistenii, dușmanii lui Israel. Deci exista și pe vremea lui Mica o memorie vie a acelui trecut. Dumnezeu așteaptă ca cei din vremea lui Mica să fie conectați la acel trecut istoric și să reacționeze în lumina lui. Pasajul e relevant pentru cei din vremea lui Mica dar și pentru multe perioade din vremea lui Israel. El ÎNCĂ mai este actual pentru Israel. Cum am văzut în Ieremia și după anul 70 d.H, Israel rămâne poporul Său ales, și Domnul continuă să aibe de la El așteptări în baza legământului încheiat cu El la Sinai, și continuă să-L judece în istorie pe baza acestui legământ. Astfel se explică istoria atât de zbuciumată a lui Israel din ultimii 2000 de ani. Domnul continuă să comunice cu Israel în limbajul legământului. Din pricina promisiunilor făcute părinților, El nu renunță la ei, și îi face să supraviețuiască în mod miraculos în istorie. Dar din pricina legământului sinaitic încheiat cu părinții lor continuă să-i pedepsească prin vrăjmașii lor pentru a-i muștra și a-i întoarce către Sine. Astfel mesajul din Mica 6 rămâne valabil și AZI pentru Israel. Desigur, ieșirea din Egipt cu toate minunile sale, e acum contestată de mulți istorici israelieni. Praful istoriei s-a depus în straturi groase. Evenimentele nu mai sunt atât de VII în memoria poporului ca în perioada lui MICA. Nici în memoria vrăjmașilor lor nu mai sunt atât de vii. Dovezi istorice sunt puține. Mărturia Scripturii rămâne sursa principală. Scriptura însă este și ea contestată de mulți evrei care se declară atei. Cu toate acestea AȘTEPTĂRILE Domnului față de Israel din Mica 6 rămân valabile și azi. Dar ce relevanță are pentru noi Mica 6? Noi am face parte din rămășița credincioasă la care poate face aluzie v.9. Nu putem decide în locul lui Israel, dar putem decide în dreptul nostru.

Judecata poporului Israel ne spune mult despre judecata lui Dumnezeu față de fiecare Biserică locală în parte. În Apocalipsa cap.1 decoperim că Dumnezeu consideră fiecare Biserică locală ca un mic Israel cu care a intrat în legământ. El judecă fiecare Biserică locală ca pe un popor aparte. Trecutul are o importanță aparte. Deci ca indivizi trebuie în primul rând să ne conectăm la trecutul Bisericii locale în care suntem. Dar judecata Domnului asupra lui Israel și asupra Ierusalimului devin

paradigme pentru modul în care Dumnezeu judecă neamurile, respectiv cetățile Neamurilor. De aceea conectarea la trecutul poporului din care facem parte și a cetății din care facem parte devine ceva legitim. Apartenența noastră la poporul lui Dumnezeu nu ne SEPARĂ de destinul istoric al cetății în care suntem. Paradigma principală folosită de Pavel pentru perioada Bisericii este cea a robiei babiloniene. De aceea el se duce la Neamuri pe linia lui Daniel și nu pe linia lui Iona. În contextul robiei babiloniene, Ieremia îndeamnă rămășița din robie (și în primul rând rămășița credincioasă din robie): *Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie, și rugați-vă Domnului pentru fericirea ei, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei!* (Ier. 29:7)

Noi suntem altoiți în rămășița credincioasă a lui Israel în contextul robiei babiloniene. De aceea acest principiu ne vizează în mod direct și este afirmat explicit și de Pavel în 1 Tim.cap.2a. Cetățenia noastră cerească nu o anulează pe cea pământească. De aceea Pavel își începe epistola către Efeseni astfel:

- Către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus...

Ambele cetățenii coexistă. Conectarea la istoria poporului român și la istoria cetății Iași devine legitimă înaintea lui Dumnezeu. Vechiul Testament înalță următorul principiu: cel neprihănit este izbăvit FIZIC de manifestarea judecății divine în istoria popoarelor sau a cetăților. Este principiul invocat de Avraam în mijlocirea sa celebră din Gen.cap.18. Acest principiu este afirmat cu tărie de Dumnezeu în Ezechiel cap.14:12-23:

12. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

13. „Fiul omului, când va păcătu o țară împotriva Mea dedându-se la fărădelege, și îmi voi întinde mâna împotriva ei – dacă îi voi sfărâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimite foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele –

14. chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu.

15. Dacă aș lăsa ca țara să fie cutreierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare,

16. și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu.

17. Sau dacă aș aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aș zice să treacă sabia prin țară, dacă i-aș nimici cu desăvârșire oamenii și vitele,

18. și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei singuri ar scăpa.

19. Sau dacă aș trimite ciuma în țara aceasta, dacă Mi-aș vărsa urgia împotriva ei prin molimă ca să-i nimicesc cu desăvârșire oamenii și vitele,

20. și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.”

21. Totuși așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Măcar că trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciuma, ca să nimicesc cu desăvârșire din el oamenii și vitele,

22. tot va fi o rămășiță care va scăpa, care va ieși din el, și anume: fii și fiice. Iată, aceștia vor veni la voi, le veți vedea purtarea și faptele și vă veți mângâia de nenorocirea pe care o aduc asupra Ierusalimului, de tot ce aduc asupra lui.

23. Ei vă vor mângâia, când le veți vedea purtarea și faptele, și veți cunoaște că nu fără temei fac Eu tot ce fac împotriva Ierusalimului, zice Domnul Dumnezeu.”

Ce promisiune extraordinară pentru cei neprihăniți! Domnul promite deci celor neprihăniți că El îi va scăpa FIZIC de judecățile Sale istorice care se revarsă asupra țărilor și cetăților în care ei locuiesc! Și vedem acest principiu aplicat în multiple situații în Vechiul Testament. Dar mai este el valabil în Noul Testament? Dacă ne ghidăm după principiul: tot din Vechiul Testament ce nu este invalidat în mod explicit de Noul Testament rămâne actual și valabil!, atunci înseamnă că acest principiu rămâne valabil. Deci nu trebuie neapărat să fie reînnoit în mod explicit în Noul Testament. Dar găsim și o reînnoire a sa în Matei 24. Matei 24 e rostit de

Mântuitorul pentru ca locuitorii credincioși ai Ierusalimului să fie izbăviți FIZIC de o judecată istorică ce se va revărsa asupra cetății.

Cadrul suferinței creștine este definit de: suferința din lupta cu firea pământească, suferința provocată de prigonitori din pricina mărturisirii Cuvântului, suferința adusă de războiul spiritual prin atacuri feroce aprobate și limitate de Dumnezeu (solul Satanei din trupul lui Pavel, necazurile venite peste Iov). Și în aceste atacuri cel rău se poate folosi de boli, răutatea acestei lumi sau catastrofe naturale pentru a lovi pe cel neprihănit. E vorba deci de suferința permanentă cu firea pământească, despre prigoana fizică și cea spirituală. Dar să includem în suferința creștină și suferința adusă de judecățile istorice ale lui Dumnezeu peste popoare și țări prin cutremure, ciume, războaie. Adică Domnul lasă ca această suferință să se răsfrângă și asupra celui neprihănit. Sau, dacă este vorba de o astfel de judecată, lui îi promite chiar o IZBĂVIRE fizică? Poate că din acest motiv în Matei 24 Isus le spune atât de liniștit ucenicilor Săi:

6. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.

7. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume.

În Biblie găsim martiri, găsim oameni ai lui Dumnezeu care trec prin multe necazuri. Dar nu găsim vreun om neprihănit care să moară sub manifestarea vreunei judecăți istorice a lui Dumnezeu. Rămâne să medităm la acest subiect. Revenim la comparația dintre istoria lui Israel și istoria Bisericii locale. Este o mare diferență între cele două. Lui Israel Domnul îi promite izbăvire fizică din mâna vrăjmașilor dacă ascultă de poruncile Sale. Bisericii Domnul îi promite suferință fizică adusă de vrăjmași dacă vor păzi poruncile. Diferența e majoră. Contrastul e șocant. Domnul promite Bisericii că va fi urâtă de toate Neamurile, că mulți din Biserică vor fi răpuși în prigoane. Deci Domnul nu mai poate reedita Mica 6 în dreptul unei Biserici locale. Biserica locală ar putea invoca suferința adusă de prigonitori ca motiv pentru părăsirea Domnului. Israel a fost copelșit cu binefaceri când a ascultat de Domnul. Biserica locală a fost bombardată cu prigoane fizice și spirituale când a ascultat de Domnul. Cum se va judeca deci Domnul cu Biserica locală? Observăm că Domnul a fost onest și a anunțat de la început Biserica locală ce o așteaptă dacă își dedică

viața lui Isus Hristos. Biserica locală a intrat în relație cu Hristos ȘTIIND aceste lucruri. Deci suferința făcea parte din înțelegere. Nu poate fi invocată drept motiv. Este ca și cum o femeie care s-a căsătorit în deplină cunoștință de cauză cu un om important cu mulți vrăjmași, ar invoca mai pe urmă viața plină de pericole pentru a părăsi pe acel om. Știa de la început. Vina ei rămâne dacă își va înșela soțul. Bisericii i se explică și rațiunea suferinței și i se dă suficiente resurse pentru accepta și birui suferința. Suferințele lui Hristos îi sunt cea mai mare resursă și ele fac ca suferința pentru Hristos să devine o onoare și un drum privilegiat către o slavă unică. Iarăși Biserica nu poate invoca suferința ca justificare pentru părăsirea lui Hristos. Epistola 1 Petru pare a fi scrisă pentru a marca această diferență fundamentală între promisiunile făcute lui Israel și cele făcute Bisericii locale. Creștinii cărora le scrie Petru par a proveni măcar în parte din mediu evreiesc. Ei au crescut cu mentalitatea că poporul Domnului, dacă ascultă, este protejat fizic de Domnul. Dar iată că o cumplită prigoană a dat peste ei. Domnul NU a intervenit ci ei au fost lăsați în mâinile vrăjmașilor lor: mulți au fost bătuți, unii închiși, alții chiar omorâți. Și prigoana continua. Ce se întâmplă? Era Acan în mijlocul lor? Care era păcatul lor? Oare păcatul nu era chiar faptul că au crezut că Isus este Hristosul? Oare prigoana nu era o pedeapsă prin care Domnul îi muștra și îi îndemna să revină pe calea propovăduită de mai marii poporului? Timpul a trecut. Isus nu a revenit cum a promis. Iar ucenicii Lui erau dați pradă morții. Cum le va răspunde Petru frământărilor lor? Petru le scrie epistola pentru a-i încredința că harul de care s-au alipit este cel adevărat. Deci ei, luați prin surprindere de prigoană, s-au întrebat: este oare acesta adevăratul har al lui Dumnezeu? Ce fel de har este acesta? Pavel le confirmă că ei sunt poporul lui Dumnezeu, răscumpărat de Dumnezeu cu scopul de a vesti puterile Sale minunate printre Neamuri. Până aici lucrurile seamănă foarte mult cu Israelul din vechime. Dar Petru le reamintește că ei funcționează în paradigma robiei babiloniene. Evreii au respins pe Mesia, împlinind astfel Scriptura. Deci Israel e în neascultare, iar rămășița credincioasă e risipită printre popoare. Și Daniel și cei trei prieteni au trecut prin multe neazuri între Neamuri. Totuși Domnul i-a izbăvit. Ei de ce nu sunt izbăviți? Petru le aduce aminte că Vechiul Testament are în centru tabloul care revelează suferințele lui Mesia urmate de slava Sa eternă. Deci Mesia trebuia să sufere. Deci faptul că Isus a fost respins de evrei și a suferit atât de mult nu reprezintă un contraargument, ci tocmai un argument în favoarea mesianității Sale. El, Cel neprihănit, a suferit. Deci nu există o contradicție fundamentală între suferință și calea neprihănirii. Argumentul principal al lui Petru

este că ucenicii lui Hristos TREBUIE să urmeze aceeași cale a necazurilor și suferinței. Dacă Hristos a suferit, și ucenicii Lui vor suferi. Ca ucenic al lui Hristos la aceasta ai fost chemat. Și totuși DE CE? Înțelegem necesitatea indispensabilă a suferințelor lui Mesia. El este jertfa de ispășire. Dar dacă El a făcut ispășirea, dacă El a suferit în locul nostru pe deplin și în mod desăvârșit, DE CE să mai suferim și noi? Iată cum prezintă Petru suferința din viața credincioșilor:

- Acum TREBUIE să fie întristați prin felurite încercări.
- Prin suferință, credința este ÎNCERCATĂ.
- Credința este încercată CA SĂ aibă ca urmare lauda și slava.
- Domnul ne-a dat mandatul preoției printre Neamuri și Voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este BINE, să astupăm gura oamenilor neștiutori și proști.
- Fiți supuși și stăpânilor greu de mulțumit, căci ESTE UN LUCRU PLĂCUT, dacă cineva, pentru cugetul lui, suferă întristare și suferă pe nedrept. Într-adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare ca să fiți palmuiți când ați făcut răul? Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este BINE, lucrul acesta ESTE PLĂCUT LUI DUMNEZEU.
- Și la aceasta ați FOST CHEMAȚI.
- FIINDCĂ și HRISOS a suferit PENTRU VOI, și v-a LĂSAT o PILDĂ ca să călcați pe urmele Lui. TOT ASTFEL și VOI....
- Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară, dimpotrivă binecuvântați...
- Și cine vă va face rău dacă sunteți plini de râvnă pentru BINE? Chiar dacă aveți de suferit pentru NEPRIHĂNIRE, FERICE DE VOI!
- N-aveți teamă de ei, și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.
- Fiți TOTDEAUNA GATA să RĂSPUNDEȚI oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă. Având un

cuget curat, PENTRU CA cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.

- CĂCI este BINE, dacă AȘA ESTE VOIA LUI DUMNEZEU, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul.
- Hristos DE ASEMENEA a suferit, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu....
- Astfel dar, fiindcă Hristos a PĂTIMIT în TRUP, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. CĂCI Cel ce a pătimit în trup a sfârșit-o cu păcatul.
- Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru care a venit ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă bucurați-vă întrucât aveți parte de patimile lui Hristos ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Sale.
- Dacă sunteți batjocoriți pentru Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.
- Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu, și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelie?
- Așa că cei ce sufăr după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine.
- Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa, după ce veți suferi puțină vreme, vă va desăvârși, vă va întări, vă va da putere, vă va face neclintiți.
- Și vă adevăresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta de care v-ați alipit.

Suferința creștină are un SCOP. De fapt are mai multe SCOPURI. În primul

rând testează și curăță credința și face posibilă o răsplătire eternă inimaginabil de mare. Fiul a recăpătat ca Om slava pe care o avea înainte de întemeierea lumii, nu din pricina faptului că era Dumnezeu, ci din pricina suferințelor Sale. Răsplătirea Sa a fost un act de dreptate. Patimile au făcut posibilă răsplătirea lui Isus cu slava dumnezeirii. Deci Domnul nu poate răsplăti oricum pe oricine. El nu poate pur și simplu să dea slava dumnezeirii oricui. E prea valoroasă, e prea prețioasă. Doar o jertfă mare motivată de IUBIRE poate deschide calea către acel tip de glorie. Nici Mesia nu a putut ocoli acest drum către slava dumnezeirii. Am putea noi ocoli acest drum? Și Domnul VREA să aducă pe mulți fii la slavă. De aceea ne predestinează efectiv la un drum plin de necazuri și de încercări. Credința poate avea ca urmare o slavă cristică DOAR dacă ea e testată și curățită prin multe încercări. Dar nu orice suferință e răsplătită, ci doar suferința DUPĂ VOIA LUI DUMNEZEU. Credinciosul nu trebuie să adopte comportamentul victimei în fața oricărui context abuzator. Nicidecum. El TREBUIE să ACCEPTE doar suferința care îi este DATĂ de sus. E normal ca creștinul să fugă dintr-o cetate în alta când este prigonit, sau să se apere și să apeleze la dreptul roman pentru a-și slava viața, și e normal să strige la Dumnezeu pentru a fi IZBĂVIT FIZIC din necaz. Însuși Isus a spus: Dacă e cu putință, depărtează paharul... Cu alte cuvinte suferința în sine nu e de dorit. DAR Isus a adăugat: Facă-Se voia Ta, nu a Mea... Suferința era singura cale pentru salvarea omenirii. Și Tatăl voia această salvare. Și atunci Isus a acceptat suferința, căci era după voia lui Dumnezeu. Pavel însuși îndeamnă pe sfinți să se roage să fie izbăvit de vrăjmașii săi din Ierusalim, și chiar a fost izbăvit. Pavel nu ia ca încercare din partea Domnului faptul că nu poate să se reîntâlnească cu tesalonicenii. El îl vede pe Satana că se împotrivesc și ca răspuns se roagă necurmat Domnului să-i netezească drumul către tesaloniceni. Deci Pavel nu este nici pe departe un om slab, pasiv, care îndură orice. Nu, ci el este activ în faptă și în rugăciune pentru a căuta izbăvirea. Și dacă totuși izbăvirea fizică nu vine, el poate fi încredințat că acea suferință e din partea Domnului. Nu a procedat în mod similar cu țepușul? Deci trebuie acceptată doar suferința care vine din partea Domnului. Doar ea curăță credința, doar ea va fi răsplătită de Dumnezeu. Petru leagă această suferință nu doar de actul testării și al răsplătirii, ci și de mandatul preoției. Modul în care creștinul REACȚIONEAZĂ în încercare pare a fi vârful de lance al mărturiei sale față de cei din întuneric. Faptul că se încrede în Dumnezeu, că urmează cu pace și demnitate traseul necazului, faptul că nu se teme de moarte, faptul că este gata să piardă tot din pricina lui Hristos, toate acestea oferă putere și credibilitate mesajului său. Suferința

devine și un context în care cel credincios poate vorbi despre credința sa celor din jur. Și nu în ultimul rând BUNĂTATEA surprinzătoare pe care o manifestă creștinii față de prigonitorii lor, are un impact special. Oamenii urăsc pe Domnul și-l consideră vrăjmaș. E vorba de o minciună, de o prejudecată. Trimisul Domnului e chemat să iubească chiar pe cel care-i face rău. Acest plus neașteptat de iubire poate zdrobi marea minciună care-i ține pe oameni pe calea pierzării eterne. Această chemare de a nu riposta și de a răspunde cu bine la rău a fost adesea o pricină de poticnire pentru mulți. Căci ea seamnă cu un comportament al victimei în fața abuzatorului. Victima din teamă, lașitate și slăbiciune acceptă abuzul. Apoi în mod bizar începe să iubească abuzatorul, dezvoltând o legătură patologică de co-dependență. Dar Petru vorbește de altceva. Într-adevăr, un astfel de comportament izvorât și din teamă și lașitate nu este iubire cristică. Nu este o suferință după voia lui Dumnezeu. Nu este ceea ce Dumnezeu cere de la Biserică. Petru le cere creștinilor să NU SE TEAMĂ de dușmanii lor. Comportamentul lor nu izvorăște deci din teamă sau slăbiciune. Are o cu totul altă MOTIVAȚIE, și se aplică în cu totul alte contexte. Mulți oameni suferă diverse abuzuri înainte să se întoarcă la Domnul. În anumite domenii ei adoptă deja comportamentele evitante ale victimei. Când citesc pasaje ca cele din Petru ele sunt prost înțelese. Ele devin o justificare pentru bolile și slăbiciunile adânci ale inimii lor. Până când vine Lumina de sus. Apoi urmează confuzia: cum să faci distincția între suferința cristică și cea specifică victimei? Cum să faci diferența între motivația cristică și cea a victimei? Cum să faci diferența între contextele de suferință în care trebuie să ripostezi și cele în care trebuie să accepți voia lui Dumnezeu? Rețete nu găsim ci provocare de a vorbi cu Domnul despre fiecare context și fiecare relație în parte, cerând de la El lumina CUM să reacționăm, când să răspundem nebunului sau când să Nu răspundem nebunului. Tendința noastră spre extreme își va spune cuvântul. De la cel care mereu cedam și înduram, vom gravita către cel care nu e dispus să cedeze deloc.

Petru ca și Mântuitorul în Matei cap.5 are în vedere în primul rând contexte extreme de prigoană și opresiune când puterea statului e de partea prigonitorului. Atunci riposta e inutilă. Întoarcerea obrazului cu demnitate e mai potrivită. Există trei tipuri de comportamente față de prigonitor:

- Comportamentul de a-i face rău – e motivat de ură, de răzbunare și se concretizează în vorbe și acțiuni concrete care produc suferință în prigonitor.
- Comportamentul de apărare – e motivat de responsabilitatea de a-ți apăra demnitatea, integritatea fizică și psihică. Ea nu are în vedere vătămarea ci apărarea propriei persoane. El se manifestă prin Logos (rostire), prin luare de atitudine, prin strigăt de ajutor către Domnul sau semenii, prin apel la Dreptul Roman, uneori și prin fugă. Comportamentul de apărare îl poate ajuta și pe prigonitor să nu înfăptuiască un rău sau o nedreptate unui om nevinovat, și-l poate ajuta să se elibereze de minciunile care-l robesc. Acest comportament poate răni pe prigonitor, dar aceasta rămâne problema lui.
- Comportamentul de a face bine – e motivat de dorința de a-l câștiga pe prigonitor pentru Hristos, de a-l duce la pocăință. Prejudicata urii față de Domnul poate fi topită printr-o bunătate surprinzătoare. Prigonitorul trebuie să priceapă că cel neprihănit nu reacționează așa din teamă, lașitate sau slăbiciune, ci că este acțiunea unui om puternic care alege conștient să NU se folosească de puterea pe care o deține pentru a se răzbuna. Acest om alege să facă bine prigonitorului dintr-o iubire matură și puternică care vrea să-i dea un timp de har spre pocăință care-l poate salva din fața revărsării dreptei Judecăți.

Observăm că Petru interzice primul tip de comportament, dar nu pentru că răzbunarea nu e legitimă, ci pentru că pe de o parte răzbunarea e a Domnului iar pe de altă parte acest Domn oferă un TIMP (scurt!) de har spre pocăință celui în cauză. Și noi la rândul nostru am beneficiat și încă beneficiem de acest timp de har. De aceea se cade să acceptăm acest timp de har și în dreptul semenului nostru. Hristos a suferit pentru noi. Și noi se cade să suferim pentru alții. Hristos s-a abținut să ne spulbere când am păcătuit și ne-a dat vreme să ne căim. Într-un mod asemănător trebuie să reacționăm față de cei care ne fac răul. Al doilea tip de comportament este PORUNCIT de Petru. Petru ne îndeamnă în 3:15 să ne apărăm. În greacă cuvântul folosit pentru răspuns este apologia sau APĂRARE. Deci comportamentul de apărare nu este intrezis, ci poruncit. Comportamentul de apărare nu trebuie confundat cu cel de a face rău. E cu totul altceva, chiar dacă el poate produce

tulburare în inima prigonitorului bolnav. Dar problema e a sa. Petru poruncește APĂRAREA. Insistă însă și pe MODUL în care te aperi: cu blândețe și teamă de Domnul. Ideea de a NU te APĂRA nu este biblică. Problema este CUM te aperi ca să nu încalci interdicția de mai sus. Apoi comportamentul de apărare și cel de a face bine NU se exclud. Ele pot coexista armonios. Comportamentul de a face bine are un scop: câștigarea celui pierdut. De aceea el nu trebuie făcut în mod automat. Cum, când și cui să răspunzi cu BINE la RĂU ca acest lucru să-l cheme la POCĂINȚĂ pe prigonitor printr-o Evanghelie a harului DREPT și nu printr-o Evanghelie a harului ieftin? Petru ne oferă un principiu. Aplicarea lui presupune călăuzire specială din partea Duhului în fiecare context în parte. Nu e ușor deloc. Mai ușor e să nu faci rău. Mai ușor e să te aperi. Dar CUM să faci BINE celui rău, ca acest BINE să-l ajute? Doar Duhul Sfânt poate lucra în noi din acest rod.

Dumnezeu a conceput procesul aducerii la pocăință a oamenilor și rămânerea lor în Hristos prin slujirea și suferința altora. E nevoie de o jertfă. În lumea văzduhului limbajul jertfei rămâne o legitate fundamentală. La fel cum ispășirea păcatului lumii nu s-a putut face DECÂT prin jertfa lui Mesia, la fel câștigarea celor pierduți nu se poate face decât prin jertfa ucenicilor Săi. Este un DAT. Astfel, devine singura CALE ca și pentru Hristos în Ghetsimani. În mod cert sunt și alte argumente care justifică de ce suferința pentru Hristos este singura cale a ucenicilor Săi. Petru nu dezvoltă însă alte argumente. El ne îndreaptă privirile spre scopul suferinței lui Hristos și spre răsplata ce a urmat. Prin suferință Hristos a fost testat, a făcut ispășirea și a fost adus la slavă. Ucenicii lui Hristos sunt CHEMAȚI să pășească pe aceiași cale. Suferința pentru Hristos îi va testa și curăți, va da putere mandatului preoției pentru mântuirea celor pierduți, și le va aduce o slavă eternă cu totul specială. La fel cum pentru Hristos a fost singura cale, și pentru noi e singura cale. E legitim să ne rugăm: *Doamne, dacă este cu putință, depărtează paharul.* Dar trebuie apoi să adăugăm: *Facă-Se voia Ta!* Și apoi, pentru că este SINGURA CALE, să acceptăm să bem paharul până la capăt. Cartea Mica ne explică necesitatea suferinței prin metafora durerilor nașterii pe care am comentat-o în cap.4 și 5. Facem parte dintr-o rasă decăzută. Purtăm povara păcatelor părinților noștri. Pentru a răzbi spre lumină trebuie să parcurgem un drum dificil al evadării din ghetoul în care ne-am născut. Fiecare pas spre Lumină va fi testat prin suferință. Și Isus a fost testat și crescut prin suferință după cum este scris: *Și a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit...*, iar în altă parte: *Și Pruncul creștea în înțelepciune și devenea din ce în ce*

mai plăcut înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu. El însuși a purtat ocară rasei în care s-a născut. Dacă aceste lucruri au fost un dat în dreptul Lui, cu atât mai mult sunt un dat în dreptul nostru, noi cei care nu doar ne-am născut într-o umanitate care L-a respins pe Dumnezeu din creație, dar noi înșine L-am respins în repetate rânduri și în mod justificat. Vorbeam în cap.4 și 5 de demnitatea lui Dumnezeu care așteaptă să fie invitat din nou în creație de Umanitatea care L-a respins. Strigătul trebuie să fie autentic. El trebuie testat și curățit. Dumnezeu nu revine oricum și oricând ca Împărat al Creației Sale. Dar acest lucru este valabil și dacă unul din cei decăzuți îl invită pe Creator ca Împărat în viața Sa. Creatorul a fost prea mult amăgit și rănit de chemări înșelătoare ale multor oameni. Mulți l-au chemat în necaz ca apoi să uite de El. Mulți i-au făcut mari promisiuni ca apoi să le încalce. Prea mulți au renunțat la El, și-au răcit iubirea față de El. De aceea, în demnitatea Sa de Dumnezeu, face ca apropierea de El să fie testată prin suferință. Îl vrem cu adevărat? Vrem cu adevărat mai mult din El? Avem cu adevărat încredere în El? Nu-i vom întoarce la un moment dat spatele ca Adam de altădată, sau ca atât de mulți din părinții noștri? De aceea, El Se descoperă doar în măsura în care cineva îl caută din toată inima, cu perseverență, mai mult ca argintul, cu rugăciuni aprinse și lacrimi fierbinți. Iar această căutare trebuie să persiste toată viața ca El Să Se descopere mai mult, să vină mai mult ca Împărat în viața celui care-L caută. Cei mai mulți se opresc la un moment dat din acest drum... Dumnezeu lucrează prin ei, și ei sunt mântuiți. Dar puțini continuă ALERGAREA preschimbării interioare ca Pavel, care la finalul lucrării, în Filipeni 3 este atât de însetat de mai multă cunoaștere și preschimbare prin suferință, este în PLINĂ ALERGARE. Pavel nu ai obosit să mori ca să înviezi din nou? Nu ai obosit să fii din nou demolat pentru a fi reconstruit? Nu ai obosit să îți remodelezi teologia și viața după noile revelații ce vin de sus? Oricum ai depășit pe toți credincioșii atât de mult și nu ți-ar ajunge 100 de ani să îi înveți ceea ce deja știi. De ce nu te odihnești și tu puțin? De ce perseverezi în căutarea *după mai mult* din Dumnezeu, provocând astfel noi atacuri spirituale, noi prigoane și noi suferințe în viața ta? În viața lui Pavel un nou pas în cunoaștere însemna o nouă încercare, o nouă moarte și înviere. Nu era o cunoaștere ieftină, fără un cost, fără o jertfă. SINGURUL drum spre slava lui Hristos este suferința pentru Hristos. Această Lege izvorăște din dreptatea și demnitatea divină. De aceea putem spune și noi: și la aceasta am fost chemați, să călcăm pe urmele suferințelor lui Hristos. Doar așa va crește chipul Său în noi pentru a aduce mai multă lumină și mântuire pentru cei din jurul nostru. El ne ajută să purtăm povara suferinței și nu ne dă mai mult decât putem duce, dar suferința va fi

reală și vie, va atinge și va zdrobi lăuntru nostru. În cele din urmă moartea nu poate fi frumoasă. Și nimic din ce nu va muri nu va cunoaște învierea. Suferința cristică este pentru CELĂLALT. Tot ce se zidește în noi prin suferință se va întoarce spre mângâierea și mântuirea celorlalți. Isus e singurul Om care a putut spune: *Tată, lumea nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut*. Noi putem spune: *Tată, lumea nu Te-a cunoscut, și nici eu nu Te-am cunoscut. Iartă-mă și primește-mă prin singurul Tău Fiu!* Viața creștină este o permanentă recunoaștere a faptului că NU L-am cunoscut pe Dumnezeu. Doar pe această cale a smereniei și zdrobirii de sine, viața din Tatăl poate crește prin Fiul în noi.